

VERSURI

DE

V. DEMETRIUS

*Invatator la Vinifera Voda
Jud. Buzeu. -*

1901

2

Let

9953

Biblioteca Centrului Universitar
BU STI
Cota 73 716
Inventar C108 155

RC 83/02

VERSIURI

S-au mai tipărit din acest volum :

- 100 exemplare pe hârtie mată de lux.
- 20 " " Beaux-arts.
- 10 " " de Japonia

B.C.U. Bucuresti

C108155

TIPOGRAFIA "GRUPUL BUCURESTI"
1901

VISĂRI DE MAI

Perduși, departe 'n înălțime,
Alene se rotesc cocoriș;
Din spre pădure, de mai vine
Un vânt de mișcă róta moriș.

In pacea asta de la țară,
S'adorm pe miriștea 'nverdită;
In caldul ăst de primăvară,
De ce nu vii și tu, iubită?

E locul visului tău lin,
Și ómenș blândș și-un graș mai dulce,
Și douě rîndunele vin
In stuhul caseș să se culce.

Și 'n crâng am merge, draga mea ;
Sunt flori, ca ochii tîi, frumoșe,
Și câte păsări ai vedea,
Și tot ca tine de sfîoșe....

Și cât de bine-ar fi atunci :
Uita-vom rana sîrăciei,
Eu îți-ași culege flori din luncă,
Ca 'n vremile copilăriei.

Și-am rîde ca 'n trecuta vreme ;
Iar tu să 'mî împletești cunună,
Și mamă-ta din prag ne cheme :
«Veniți acas' copii nebuni!» !

T O A M N Ă

Cum vijie 'ntreaga pădure,
Iar vântul sălbatic ştrengar
Îi rupe, îi smulge frumseţea
Şi celui mai tînăr stejar.

Lovindu-se, creangă de creangă,
Stinghere de foî se jelesc,
Şi tot mai stinghere rămân,
Stejarii bătrâni se bocesc.

Iar vântul trecând printre ramuri,
Dintr'unul la alt căpătăi
Goneşte frunzişul la vale
Şi rîde cu hohot prin văi.

O! unde 'Ń-e viața pădure,
De-acuma eŃ unde-o să viu,
Cântarea să-mŃ farmece firea
Când vântul cobește, a pustiŃ?

—
Cine vŃie frumoșii pădure,
În cântul ei sunt
Și tope, și cântec frumoșii
Și cum mai sunt alŃii

—
Lăudat-Ńe, creșterea de creșterea
Și tot mai creșterea
Și tot mai creșterea
Și tot mai creșterea

—
În stăutul trecerii pădure
Dum'ndu' la ai ei
Conștie frumoșii la ei
Și rŃde cu bobor prin ei

IN URMA EI.....

Și mă oprii în fața casei—,
Ruină-acum—, dar templu drag,
Și-am căutat să ved de-î barem
O urmă 'n praful de pe prag ;

Și n'am găsit-o ! Praful vremei
S'a așternut de mult, pe veci,
Și-acum în loc de casa dragei
E adăpost de liliecî.

Și am plecat, plângând în cale-mî,
Gândind la noi, setos de mörte,
Și n'o jeleam eu singur : vîntul
Plîngea trecând prin geamuri sparte.

Și am plecat plângând în cale-mi,
Evlavios, cucernic, sfint;
Pe când un plop, în curte, singur,
Gemea cumplit, bătut de vînt.

IN URMA ME

Și am plecat plângând în cale-mi
Evlavios, cucernic, sfint;
Pe când un plop, în curte, singur,
Gemea cumplit, bătut de vînt.

COPILUL ORB

—Ia veđi tu mamă, 'ntr'un târđiū
De pe departe, aiurea,
Gemea un glas adânc și viū,—
Aū ce era? — Pădurea.

—Și mamă, astă-zī m'am pornit
Cu cănele 'n livețe,
Și pe la ochi 'l'am pipăit;
Mămucă, da el vede?...

Și stam așa pe iarbă 'ntins,
Și ce să fie óre
De cald pe ochi mi-s'a prelins?
—O rază de la sóre.

—Erî n p te, mamă, tot  sa.....
Dar bl nd din cale-afară!
Si dacă v ntul nu bătea,
Dormeam întins pe scară.

—E luna dragă. — Cum e ea?
—Ia cum să'r  spun eu  ie?.....
 r  sti atunci când r  vedea.....
—O mamă, dă 'mi-o mie!

COMPLUT ORB

—

—

ACEIASI

—

Tu mă săruși cu-atâta foc
Și mă desmerdi atât de blând,
De parcă-aș fi copil plâpând,
Stingher și fără de noroc.

Și mă'nfior la tristul gând.
Mă doare greu să fiu stingher,
Și parcă-aș vrea frumos să-ți cer
Să fii a mea, cât mai curând.

S'arată luna trist pe cer.
Și stele vii pe cer răsar,
Ca scăpărate din amnar
Lucesc vioi, de par'că pier.

IN ALTE DĂȚI

Noi ne știam din alte vremuri,
Ne-am cunoscut și ne-am iubit,
Că nu-î așa ușor să tremuri
Dintr'un cuvînt, dintr'un privit.

Intr'un târziu, când somnul prinde
Să-mî lege genele ușor,
Asemeni ție se desprinde
O țină albă dintr'un nor.

De mult, de când 'mî-aduc aminte,
Și pôte gândul să străbată,
Eu te visam așa, cuminte,
Și ai crescut cu mine-odată.

Același glas dă să mă cheme,
Același farmec îmi arăți;
Póte că 'n vis trăim o vreme
Ce-am mai trăit-o 'n alte dăți.....?

IN ALTE DĂȚI

Într-un cântec, când somnul prinde
Și-mi țese țesutul ușor,
Ascultai în se desprinde
O glas alba dintr-un nor.
De vânt de când mi-adeo amine,
Și poți gândul se zădărnice,
Ești te visam așa, comine,
Și în trecut cu mine-odine

IN VRAJA SERILOR TÂRDII....

In vraja serilor târzii
Ne-am alintat ca doi copii,
Și ne-am făcut șagalnic joc
Din aiurări și din noroc.
Când bate vântul prin anin,
Rămâi în loc? la ce suspini?

In vraja serilor târzii
Iți amintești de doi copii.

Stăpânitorea-albastrei zări
Presară aur pe cărări,
Același limpede isvor
Iși spune basmul tuturor—:

In vraja serilor târzii
Il ascultase doi copii.

Sub un anin de raze nins,
Sunt doi iubiți, care aū prins
Să tórcă-al dragosteī fuior,
In basmul sfintului isvor.....

In vraja serilor târđiș
S'or alinta ca doi copii.—

IN VRAJA SERILOR TÂRĐIȘ

In vraja serilor târđiș
Me-am alintat ca doi copii,
Și ne-am făcut dragoste
La munt și la norod.
Când pare vântul prin salin,
Râșni în loc, la ce scapi?

In vraja serilor târđiș
Mi-amintez de doi copii.

Săpătură-n albastru și
Păvălă-n aur pe cruce,
Aveați îngrășe țara,
Pe spate basmul nămor.

In vraja serilor târđiș
Mi-amintez de doi copii.

TÂRDIŪ

S'a dus fluturând din aripă
Cu gându-î, o jale din noî,
Târđiŭ, amintindu-nē-o apoi
Vom fi fericiŭ înc'o clipă.

Uitat-aî tu vremile acele
Ce 'n ochi'î de-apurŭrea zac?
Târđiŭ, oglindindu-ne în lac;
Și lacul o mare de stele.....

S'a dus fluturând din aripă!
Uitat-aî tu vremile-acele?.....
Și lacul o mare de stele?.....
Vom fi fericiŭ înc'o clipă.

108/55

LUPTĂ

Stăi cal nebun !.— Pădurea óre
Să țipe așa cu jalnic vaer ?
Prelung s'a depănat în aer.....
Ea 'î veșnică, nu moare—
Să țipe-așa cu jalnic vaer.

Auđi, cum geme și se sbate
În fundul rîpelor stîncóse ?
Cum se lovesc frânturî de oase ?
Sunt lupte-atât de ne'ndurate
În fundul rîpelor stîncóse ?

Asculți cum ropotește'n fugă
Isbit la fie-care pas ?
Și fuge-așa fără popas ?
E riul—nici n'ar ști ce 'ndrugă
Isbit la fie-care pas.

Cu mine tremurî, cal nebun?
Te-avînți odat și trecem teferî.
Orî veți, departe, doi luceferî?
Sunt lupî în codrul de alun;
Te-avênți odat și trecem teferî.

ROMAN

Sprijinul scriitorilor a fost în jos
în anul 1914.
Acesta este un fapt
de care trebuie să ne amintim
în orice vreme de necesitate.

Într-o vreme în care
toți erau în luptă
pentru un viitor
mai bun și mai
înălțat, în care
toți erau în luptă
pentru un viitor
mai bun și mai
înălțat.

Un timp în care
toți erau în luptă
pentru un viitor
mai bun și mai
înălțat.

ROMÂN.

Strângând scrisórea 'n mânî, în jos
Ea capul 'și-a lăsat,
A dat să plece, dar a stat,
Și nu știu, vintu-a suspinat.
—«Sunt vorbe de prisos!»—

Făclie 'n față'î am rămas,
Năuc, așa, și fără gând,
Imî pare vream să plec curând,
Și dam să plec din când în când,
Și nu făceam un pas.

Steteam prostit cu graiul stâns,
Că bine nu știam eu ce'î;
Ne cunoșteam de mititei,
Si mă durea durerea ei,
De mă 'necam de plâns.

... Si frate-meu m'a fost trimes
Sa-i dau scrisorea, negresit.....
In frunte, par'ca, m'a lovit
Un gand.....: c'or fi pacatuit,
S'acuma el.....; am inteles !.....

VRĂTOR CU OCHI UMIDI

I

Vător cu ochi umidi,
Mă oprește-te o lașă,
Păcăci dragostea mi se treacă,
Dacă totuși iubi ne cădă.

II

Între tu și eu de aceluși
Și venim să ne înțelegem;
Păcăci ochii mi s'au vădit
Așa neapoi, neapoi e domni!

III

Pe un bănuț, un bănuț
Mă simt, mă demontez;
Păcăci simt că mă păcăci
Și simt că mă păcăci.

VISĂTOR CU OCHII UMEȚI.

I.

Visător cu ochii umezi,
Mai oprește-te o leacă,
Póte dragostea'mi să treacă,
Dacă m'ați iubi vre-odată.

II.

Păru'ți nu'i destul de negru,
Și vestmântul 'ți-e 'nvechit;
Póte ochi'ți m'ați vrăjit.
Ah! nebun, nebun e dorul!

III.

Nu mă strânge-așa, măi bine
Mă sărută, mă desmeardă;
Póte strânsul să mă peardă,
Și să'mi mântuie apoi traiul.

IV.

Visător cu ochii umezi,
Nu știi tu ce chin m'așteaptă !
Dragostea e înțeleaptă
Când te crezi numai iubită.

DE NE ÎMBLÎNIT.

I.

Doar în ochii de te-or privi
Așină -- așa cum te-ai visat --
Minciună-ai fi ;
Căci te-ai visat
De mult, odată.

II.

De te-or privi cu-alina dor
De-or râde în viața ta
Al vânzăci mure și înțor
De-or ține -- și sunt vis
Și vis e viața ta.

DE NE 'MPLINIT.

I.

Dorițiŭ ochi de te-or privi,
Aprinși—așa cum i-ai visat—
Minciună-ar fi;
Căci 'i-ai visat
De mult, odat.

II.

De te-or privi cu-atâta dor,
De-or răscoli viața ta,
Al vremei mörte alb fuior
De-or toarce—ai știut visa,
Și vis e viața ta.

III.

Și dacă'î vrea să-î împlinești
Un dor visat, un vis dorit,
Atunci n'ăi ști să cumpănești :
Un dor visat de'î împlinit
Jeleşti un vis dorit.

PE RUINE.

Iarăși te-ai certat cu mine,
Suflete neastâmpărat;
Lumea 'n care te-ai visat,
Ai zidit-o pe ruine.

I-a ajuns o vijelie
S'o doboare la pământ,
Cum de-ajuns e un cuvânt
Inima să ți-o sfâșie.

Și de ți-ai zidi-o iară,
S'o 'noești din temelii,
Să n'o darme vijeli,
Să n'o curme foc și pară.

ALBĂSTRELE

Te-ai dus, tînăr și senin avent, ca un meteor în fugă luminat-ai calea tinereței mele.

În amintirea vremei acesteia, un cântec aș vrea să mă scriu.

În ore de liniște, tu pasăre, de-apururi rōbită vîntului, m'atingi cu aripa'ți roză.

Plutesc înainte'mi visatele doruri.

Avent! avent!

Seninul se lasă pe șesuri.

Redă-mă odihnei, visare! Ah! mórtea'mi anunță chemarea-î!

Și ochi'mi sunt storși; iar în tample lovește puternic și fără de greș, iadul cu oarba'î mînie.

Singur în palme să'ți îngropi obrajii,
ce bine-ți iubito!

Tăcerea ascultând-o, să cugești.

În minte se leagă, se 'ncheagă gândiri
irosite de vremuri!

Albastre, senine, senine!

Atunci vei desprinde, de-atâtea, fur-
tuna cu mugetul groasnic și ploaea cu
deasa'ți bătae.

De ești muzicant, ia'ți viora și 'ncheagă
tu glasul tăcerei, adâncul suspin al fur-
tunei și recele sunet al ploaiei, tăiosul cu-
vânt ce în fuga-ți îl spune copilul zănatic.

Fiori ne vor trece prin oase și lacrimi
ne-or curge, atuncea, când tu ne vei spune
povestea bătutului codru.

Adio.

Simbol al iubirei eterne, tu pari neclintită și rece.

Cu lungele'ți raze ușore, tu bați la ferestrele acelor ce sunt visători ca și tine, ieși somnul celor ce 'n suflet nestins'ău vapaea iubirei; îi faci să colinde 'n tăcere cu ochi rugători în spre tine, să creadă, să spere, s'aștepte!

O lună! veduți-ai tu blânda feceoară cu ochi senini ca văzduhul, în care plutești, fericito?

Cu ochi lăcrămând, mărturie chematu-te-a dragosteii tale?

În haina ei lungă și albă ea pare o sfântă vestală, și părul ei pare-o coroană sub molcomu-ți cernet de raze!.....

E-atât de frumoasă frumoasa, în splendida ei suferință!.....

* A FOST ODATĂ.....

In lac se oglindește-o fată,
Și 'ngână-un cânt adormitor,
Domol, blajin, desmierdător,
Și'ncepe așa: «A fost odată.....

Pădurî, cu frunzele de-argint,
Ce se 'ngânau cu ape 'n cânt,
Cu dulcea batere de vânt,
Cu glas de vraje, de alint.....

In ape-albastre, așa de-albastre!
Se răsfrângea din verde mal,
Măreț palatul de cristal,
Cu străluciri de miș de astre.

Și lângă el, prin pomi în flóre,
Săltau voióse și sglobiș,
Cu ciocuri mici trandafiriș,
De păseri sute de popoare.

Și în palat, ce de frumuseți
Odăi boltite larg și nante,
Pe jos, covor și diamante,
Și flori de aur pe pereți.....

Și *el* și *ea*, de un jilț aprópe,
Aprinși de-o dragoste nebună.....
Cu ris mușcat..... dar cum să'și spună ?...
Ea 'nchise galeș din pleoape.»

În lac se oglindește-o fată,
Și'ngână-un cânt adormitor,
Domol, blajin, desmierdător
Sfârșind așa....! «A fost odată».

SĂ-MI CÂŢI

Să-mi câŢi un cântec din bătrâni,
De dorul vremilor uitate,
Cu ochi aprinşi, capul pe spate ;
Să plâng cântându'l săptămâni.

Să'Ţi pice lacrimi pe vioră,
Să'l câŢi așa, ușor și 'ntins,
Duios și aprig, lung și stins,
Ca și pe tine să te doară.

Să strângi, să sfarmă în mâini paharul,
Să-l beî cu sete până'n fund ;
Că multe 'n lume ni s'ascund,
Și partea noastră-Ţi tot amarul.

În ochi-mi s'au înfipt săgeți,
Doi ochi nebuni, adânci, de fată ;
Să bea să uit de ea, de alt-dată,
Orfan de bunul ăstef vieți.

RĂNDUNELILE

Fi răndunele în răndune
În pînă-vezi sau reveni
Cămint de forț chemați de ea
Că ne-a țeru.

Că bucuri, ce cântă
Din pînă vezi de xori
Ce răndunele ce țeru
Și pînă ?

Șădăni țipete în vezi
În vezi de xori adoc în cioc
Și simț în mine xori averi
Aste xori ?

RÂNDUNELELE.

Sub streșină-î un cuib drăguț
Și cald ; și tu ești păsărică,
Cu fulgî ușorî pe trup micuț
De rândunică.

Eă rândunel, tu rândunea,
In primă-vară am revenit,
Chemați de florî, chemați de ea
Că ne-a iubit.

Ce bucurîi, ce ciripîi.
Din palid revărsat de zorî.
Ce drăgostelî, ce fericîi
Și puișorî?

Sbătând aripele în vînt,
Un strop de apă aduc în cioc,
Și simt în mine atît avînt,
Atît noroc !

Da's pui' mari, le dăm îndemn,
De-abia 'i atingem binișor,
Sburăm și noi, le facem semn,
Și iată'î sbor.

Dar vine toamna ; vânt și ploă
Ne prevestesc zăpedi și ger,
Ne strângem stol un lin șuvoi,
Plutim în cer.

Un vânt în cale de ne-o sta,
Ne-or întări dorite zări ;
Și stolu 'ntreg se va 'ndruma
Spre calde țări.

IIA

Frumosul primă-verei sfinte
Ear m'a robit, de m'am uitat!
Colind câmpia 'n lung și lat,
Și dau din mâini și spun cuvinte.....

Aveam în ochi căldură-adâncă
De ceruri 'nalte și senine;
Și dacă m'am uitat pe mine,
Trăia copilăria'mă încă.

Cântam un basm ce mi'l spusese
Bunica, neteșindu'mă p'urul,
Trăia în mine adevărul
Și castul vremei ne 'nțelese.

Târziu, la umbra unor fagi,
Mi-a adormit copilăria ;
M'a ispitit nebuna Lia,
Cu ochi vicleni și-atât de dragi.

SI ATUNCEA.....

Spornicuri vânturi și nu te mai înduși
Răsare iar în mine-o amintire
Din vremei străvechi — și-o înfrînse—
Iosăniul roșu, dâmbă adormită.....

Încoace în piept prelungăte aspiune
Păcui de țes ce dău să se succedă
Să fi înțeles înțeles și-o doră
Te par, în vînt să se ascunde de tine.

Și-atuncea bei actor, cu ochi de bărb
Rezonanță ce în aduce amintire
Căci tu măi ce pe în-a fost știu
Cândărua în înțeles la chisru.

—
ȘI ATUNCEA.....
—

Speranțe vagi ađi nu te mai ímbatá.
Rásare rar în minte-o amintire,
Din vremi străvechi —abia o licárire—
Imaginí reci, ființa adoratá.....

Ínnečí în piept prelungile suspine,
Párerí de rěu ce daú sá se strecoará,
Sá'ți frângá inima, s'o sângere, s'o doará...
Tu parc'ái vrea sá te ascundí de tine.

Și-atuncea beí setos, cu ochi de fiará
Batjocorești ce îți aducí aminte,
Credințe mari ce ție ți-aú fost sfinte
Gándirea ta și inima ta chiará.

PASTEL

Copilul vînt trecea ușor,
—Amant visat și nevedut—
Înfiora c'un lung sărut,
Prelung și-ațățător.

Și lacul plin și liniștit
—Oglinda cerului senin—
Simțea și cald adânc și chin,
Și tresărea vrăjit.

Și dacă sôrele din nor,
La răsărit, privea spre el—
Luciri de lame de oțel,
De praf de-argint scânteetor,

Mureaŭ pe rând cu lucr de nea.....
Și lângă țărnu-albastru 'nchis,
Așa de-adânc, de cald —un vis—
Că'n fund de ochi va rămânea !

PASTEL

Imitând din și din ce care
Timpul, copleșit cu pler din
Frunza deasă; ca e mare
Cu frunze de Măi, de mări nepozi

Pe lângă cerul în ochii ei
Răsărit, trecut de alina vește
Veniând, stăruind, căutând și
În noaptea, țopie și ei stăruie

Un cântec răsună din
În șerșor din loc în loc
Pe cântec, pe cântec, pe cântec
Dintr-un cântec, dintr-un cântec

PASTEL

Intinsul plin și lin te cere
Tiptil, copil cu plete brune
Frumos, duios: cât e tăcere
Cu grai de Maî, dorinți nebune.

Tu, blând cătând în ochi'i, vin' o,
Răsari, tresari de atâta vraje;
Venind zîmbind, cântând alin' o;
În nópte, șópte ți-ei straje.

Un cânt răsfrânt alinător,
În sbor ușor din loc în loc,
Pe căi, pe văi, să pară dor,
Doinit tihnit, din lemn de soc.

Iar, tainic crainic, luna plină,
Un nor ușor împrăștiind,
În apă sapă cale lină,
Și frunți de munți înălțătrind.

CHIMARIS

Visat, eborat din vânt necur,
Mă plec, peșter și mă așez
Pentru, aninul necunoscut,
Mărit vorbă și căsător.

Pe copci fără un clas țesut
Măc, dăreț, să-l dăru deplin
Fără, pînă, vîntul, ca pînă
Sunt vorbă, vînt, e vînt, vîntul.

Alina, sora de copilul
Mă pet, subit, în așez un vînt
Mă scald în căld de dalt pînă
Alina și vîntul, un vînt vînt.

Un vînt vînt, în vînt, în vînt
Un vînt vînt, în vînt, în vînt
Un vînt vînt, în vînt, în vînt
Un vînt vînt, în vînt, în vînt.

Un vînt vînt, în vînt, în vînt
Un vînt vînt, în vînt, în vînt
Un vînt vînt, în vînt, în vînt
Un vînt vînt, în vînt, în vînt.

CHEMARE

Visări, chemări din vremi trecute,
Mă plec, petrec și mă 'nfășoară;
Porniri, simțiri necunoscute,
M'agit zorit; a câta oră?

Pe cobză frânt, un cânt răstrâng
Încet, discret, să-l prind deplin;
Inund, profund, vibrări ce plâng.....
Sunt zori, sunt flori, e vânt, suspin.....?...

Alean, noean de amintiri,
Mă bat, străbat, în minte'mă cern.....
Mă scald în cald de dulci priviri.....
Aleg și 'ncheg un cânt etern.

ATUNCI, ACUM

Pe-aici! a! fost odată flor! ,
Și sunet vesel de ghtară,
Și dans în fie-care seară,
Și r! s din revărsat de zor! .

Și lac-albastru oglindea
—Ah! cât de-albastru până'n fund—
Castelul nant, cu turn rotund.
Era! zâmb! r! , visă! r! , se bea.....

Și pe nisipul din ale! ,
Vedeă! , adesea, urmă-adâncă
De bărbătesc picior și încă
De mic pantof : a lui și-a ei.....

Acum, când scapătă 'n amurg,
Prin geamurile tóte sparte,
Văitări de vânt, tot mai departe
Plutesc pe lac, se perd, se scurg.....

Și vânturile gem mereu
Mai crud și mai sfișietor,
Trec peste lac departe, mor.....
Și'n tot pustiul ăsta : *Eü.*

CLOPOTUL

Și ađi biserica creștină
Își sună toaca de utrenii,
De'mi umple zarea de vedenii
Și-aprinde 'n ochi-mi stinși, lumină.

Și ađi, când picură șirag,
Târđii, prelungi și chemătoare,
Vibrări de-aramă, înălțătoare,
Îmbracă totu'n sfânt și vag.

Vibrează sunetele-alene,
Trec lin, pe lac și peste stuh,
Plutesc, se tremură 'n văzduh.....
Greoi îmi duc mâna la gene.

Sunt iar copilul visător—
In ochi, cu sfintele imagini,
Din vechi mucegăite pagini,
Creșut în veci nemuritor

Ce'și plimbă sufletul prin stele
Și crede 'n înger și 'ntr'un raț.....
Nu, nu, sunt dulci visări de Mai.....
Tu ești al patimelor grele !

C. POPA

Și azi plimbă sufletul prin stele
Și crede 'n înger și 'ntr'un raț.....
Nu, nu, sunt dulci visări de Mai.....
Tu ești al patimelor grele !

Și azi plimbă sufletul prin stele
Și crede 'n înger și 'ntr'un raț.....
Nu, nu, sunt dulci visări de Mai.....
Tu ești al patimelor grele !

Și azi plimbă sufletul prin stele
Și crede 'n înger și 'ntr'un raț.....
Nu, nu, sunt dulci visări de Mai.....
Tu ești al patimelor grele !

NICI.....

Nici ochi șireți să nu mă 'mbete,
Albaștri, adânci și pătimași;
În urma mea, să n'aud pași
Tiptilii și risete de fete.

Să'mi moară 'n ochi copilăria,
Apună soarele pe veci,
Și nori apăsători și reci
Plutească sus; Și ciocârlia

Să n'aibă aripă și cântări,
Nici flori, ah! flori să nu măi fie,
Nici codrul meu, verdea câmpie.....
Să n'am nici largi, înalte zări;

Să piară tot frumosul, plinul
Unei târzie nopți de Mai,
Și cânt duios de fluer, naț....
Și aș trăi!... trăească vinul!

1912

Nici ochi ai mei să nu mă iubesc
Alteori, adun și pădurea
În crinul meu, să n'au păr
Faptul și țara de țară

Să nu moră în ochi copilăria
Apună scurte pe vânt
Și nori spălmânt și țară
Potăscu meu, și ciocăniții

Și n'ălbăscu și cântul
Nici hure, să l' fiert să nu mă iu
Nici codrul meu, verdea câmpie
Și n'au oia țară, mure țară

REVERIE

Caișii ninșii își lasă floarea
Pe colbul căii cenușiu
Pe-al erbei verde drag și viu,
Pe florii ca ochii tăi —cicoarea.

Va mai veni vr'o dată ea ?
Îngână apa 'n mers : «Nu, nu»,
Și vântul geme trist : «Doar tu.....»
Se s'rutur crengele de nea,

Se plâng în vânt înalții plopi,
Se clatin trișt : «Nu, nu» mereu ;
Se 'ndoae earba 'n jurul meu ;
De pe cicoară perlează stropii.

E plâns, e plâns doborîtor,
Înălțătoare dîioșie,
Măreață, sfîntă poezie,
E suferință, alean și dor.

REVISTA

Pe colțul celui de sus
Pe al celui de jos
Pe al celui de mijloc
Pe al celui de jos

Pe al celui de sus
Pe al celui de jos
Pe al celui de mijloc
Pe al celui de jos

Pe al celui de sus
Pe al celui de jos
Pe al celui de mijloc
Pe al celui de jos

BUNICA

—Îți tremură mâna bunică,
Și glasul îți tremură iară,
Obrajii ți's reci și de ceară,
Și ochi'ți străluce; 'mă-e frică.

Ai friguri; te-acoperă bine.....
—E frigul mormântului, mamă.
Mă cheamă copiii, mă cheamă,
M'oi duce departe de tine.

Acolo departe, băete,
În porți de aramă voi bate,
Și tu ai acolo un frate
Cu aripă, cu aur în plete

Or sta heruvimiî de pază
Cu paloş de foc arđător,
Sîn-Petru veni-va pe-un nor,
De's bună la Domnul să vađă.

Făîi cruce pe pernă, copile,
Te roagă la Domnul mereû;
Oî pune vr'o vorbă şi eû,
Să'îi dea fericire şi đile.

—
MIRICA
—

SERENADĂ

Apari din edera înaltă
— Vestmântul negrului castel —
Îndreaptă'ți ochii către el,
Frumosul vis sculptat de daltă.

Și 'n ochii lui de visător,
Adânc și marî și castaniî,
Câta-vor ochii tîi sglobii,
Tot caldul sfintului amor.

Apari, ghitara lui rîsună
Atât de vag, atât de trist....
Te-așteaptă palidul artist,
E noapte 'naltă, și e lună.

VISE DULCI

Bătuse vânt, fusese ploae,
Și nori apoi se fugăreau,
Stropi mari din streșină cădeau,
Tihnit, molatic și greoaie.

Pic pic— De trandafir petale
Sunt buzele'ți, și-atât de dulci!
Ți-e somn și vrei ca să te culci,
De viț așa, a-vis, agale?.....

Pic pic— S'a dus și de departe
'Mi-a mai trimes priviri viclene,
A dat să 'ncrunte din sprincene
Ș'apoi nimic —cărări deșarte.....

Pic pic — Desmeardă-mă iubite,
Că sunt a voastră a tuturor,
Că sunt copil neștiutor,
Un rândunel cu-aripi rănite.

Pic pic — Așî vrea să știu și eu ;
Dar sunt tot mic și tu ești mică,
Și mi-e rușine și mă-e frică
Și n'aș mai vrea și vreaŭ mereu.

Pic pic — Mai spune'mi înainte
Cu Făt-Frumos și Zâna albă
Cu brâu de aur și cu salbă,
Că 'nvêț bunică și 's cuminte.....

Bătuse vânt, fusese ploae,
Și nori apoi se fugăreaŭ,
Stropi mari din streșină cădeaŭ,
Tihnit, molatic și greoae.

UN CÂNTEC

Sub barbă 'și-a suit vioara
Și-a început încet și lin,
Cu ochi plini de adânc senin,
Un vânt domol ce-adie sara.

Arcușul tremura pe strune,
Și strunele vibrau măeastre,
Spunea de ceruri largi, albastre,
De sărutări de foc, nebune.

Domol și tremurat, arar.
Părea: un psalm mareț și sfânt,
Un cor de îngeri, jurământ
Pe veșnicie la altar.

Ofta maestrul și plângea,
Vioara lui a plâns suna
Și-a cânt de preoți, ce 'ngâna
A 'nmormântat. — murise ea.

—

ALBU MORTEI

—

—
Ofta maestrul și plângea,
Vioara lui a plâns suna
Și-a cânt de preoți, ce 'ngâna
A 'nmormântat. — murise ea.

—
Ofta maestrul și plângea,
Vioara lui a plâns suna
Și-a cânt de preoți, ce 'ngâna
A 'nmormântat. — murise ea.

—
Ofta maestrul și plângea,
Vioara lui a plâns suna
Și-a cânt de preoți, ce 'ngâna
A 'nmormântat. — murise ea.

VISUL MORȚEI

- Mămucă, Verde-Impărat
O fi trăind și astă-dăi încă?
Palatul lui scobit în stâncă,
In râpă nu s'o fi surpat?
- Inchide ochii, al mamei drag,
Îți arde capul și te doare....
O, bat'o focul de lingoare,
Cum lasă gândul de pribag.
- Și fata lui cea năsdăvănă
Cu Făt-Frumos s'a logodit?
Ce mult, ce mult s'or fi iubit!
Orî poate c'a ramas vădană... ..

— Adormi, frumosul inamei scump,
Inchide ochii, ti-o fi somn.
S'o îndura cerescul Domn
De inima'mi, să nu mi-o rump !

— Tu plângi, mămucă și mă sângeri,
Oh ! amândoi or fi murit !
Și-acolo'n răi s'au întâlnit,
Inaripați, în chip de îngeri.

IN FAX

O inimă sângere ne despărta
Ca un război cu ochi sângeri
O inimă sângere ne despărta
O inimă sângere ne despărta

Unul din noi va rămâne
Și celălalt va rămâne
Unul din noi va rămâne
Unul din noi va rămâne

Unul din noi va rămâne
Unul din noi va rămâne
Unul din noi va rămâne
Unul din noi va rămâne

IN VAN

O, ești atâta de departe,
Copil frumos cu ochi șireți!
In van te caut cu ochi beți,
O lume 'ntregă ne desparte.

Imi pari un vis primăvărat
Al minței mele destrămate,
In trista mea singurătate
Urzit, când luna'î de jaratic.

Scrisoarea ta..... plecat pe masă
Ca 'n vis te ved cum stai și'mi scrii;
Și 'ți-e ușor să scrii că vii,
O lună, doar, de'î sta pe-acasă...

Tu nu știi ce melancolie,
Ce gânduri negre mă 'nfioară,
Ce trist amurg mă înfășoară
Copil perdut pe veșnicie !

In van te caut cu ochi beți,
Imi pari un vis primăvărat,ic,
Urzit când luna'ți de jaratic,
Copil frumos, cu ochi șireți !

IAM

L

Și blând și plin de viață
Lăsați de alți tineri
Așa de ușor și scur
Ești de ieri și de azi

MAI

E-atâta muzică 'n tăcerea
Ce curge 'n juru-mîi să mă 'ngroape....
Mă simt ca'n fundul unei ape,
Și bun și trist ca mîngăerea.

Sub notele ce nesfârșite
Plutesc se ondulează 'n aer,
Se curm' al gândurilor caer ;
Răsar vedenii aiurite.

E-atât de trist, atât de bine,
Atât de vag, —nimic senin.....
Feceoare 'n alb tăcute vin
Și blând s'apropie de mine.

Ô adiere parfumată
De florî de teî m'a deşteptât.....
Credeam.... visam.... un sărutat
Şi ochî viclenî, adâncî, de fată.

BA NŪ ERA

Eşti tu? Mă cheamă Ioban tu?
Otrîtuca puzet în visă...
Lăsar-vei ochul meu înăbu
De noaptea cum mă dăru?

Mă dăruş meară de tot ea sînu?
Căci eu aşteptam, şi eram nel...
Eşti tu? L'ingese mustrare mîlă
Sunt lumina, vesicula, a vînu?

Că noaptea gîcî o plumb în aer,
Pe ochii mei aşteptare-cara,
Ală! parul tău mă aştepta tu?
Nu; salta se tragea în vînu?

EA NU ERA

Ești tu ? Mă chemă iubito tu ?
Orî frunzele șoptesc în vis ? ....
Lăsa-vei ochiul meu închis
De noaptea care m'abătu ?

Mă 'ntreb mereu de tot eă sînt ?
Căci eă te-aveam, și cram noi.....
Ești tu ? Foșnesc mătăsuri moi ?
Sunt frunze veștede, e vînt.

Ce noapte grea ! e plumb în aer ;
Pe ochii mei s'așterne ceața,
Ah ! pîrul tîu 'mî-atinge fața !
Nu : salcia se frînge 'n vaer.

Apleacă-te și dă-mă : «iubite»
'Ti's ude genele-amëndouë.....?
Era 'nspre dă și stropi de rouă
Picaū din frunzele pălite.

AMINTIRE

Ca pînă mîlcau pălăi
Te vedeam în tîlcau
Lăsa căntorile, tîlcau
Zămbesc la semele de mîlcau
Aduna de țară în tîlcau
În ochii țării de mîlcau
Ce zămbesc de mîlcau țării
Deși în pălăi de mîlcau
Te vedeam în mîlcau țării
Sub tîlcau te zămbesc
Vedeam ochii țării de mîlcau
În mîlcau țării de mîlcau țării

AMINTIRE

Cu părul inelat, bălai,
Te văd copil al fericirii ;
Din obrăjori'ți, trandafirii
Zâmbesc la soarele de măi.

Adânc de ape îți scântee
În ochii verzi, ba nu, albaștri,
Cu scânteeții de tainici aștri ;
De-ai fi barbat, de-ai fi femeie.

Te văd cum te mlădiei ușor
Sub notele ce ondulează,
Văd ochii tăi cum scânteează
De-un dor adânc, de-un veșnic dor.

Arar te mai zăresc ca'n ceață,
Așa, ca'n vraja unui vis....
Un gând nu tremură : — abis.....
Trăesc făr'a gândi la viață.

LA SINE ȘI LA ALII

Se dăruie cu capul înfruntat
În lăcașul de păcat
Lezarea păcatului și a
În lăcașul meu de lezare
Păcatul de păcatul meu scârțâie
Vădăniți cădeți și înfrunt

Un zădărnicește lăcaș în cer
Și lăcașul de păcat
Și lăcașul de păcat
Păcatul meu și lăcașul
Vădăniți cădeți și înfrunt
Păcatul meu și lăcașul

Un zădărnicește lăcaș în cer
Și lăcașul de păcat
Și lăcașul de păcat
Păcatul meu și lăcașul
Vădăniți cădeți și înfrunt
Păcatul meu și lăcașul

SĂ ȘTII SĂ BEI SĂ FII POET !

Să dorm cu capul într'un șanț !
Innebunit de bautură.
Departe patimă și ură !
In jurul meu să lege danț,
Nălucă de mintea mea scornite,
Vedeniț calde și iubite.

Un singur gând lucească 'n creier
Si limpedească-se domol :
Să simt de-atâtea capul gol,
Necunoscutul să-l cutreer.
Aici în șanț, mai dă-mă să beu !
Mă duc spre lumea mea mereu.

Eū nu's cu voi ; de mă vedeți ....
— Sunteți nebuni, sunteți năuci ! —
Așa ; întindeți'ți la cruci !
Voi n'ați beut și sunteți beți.
Secretul naltei fericii
Nu'l veți găsi voi nicăiri.

Atâtea frumuseți străvechi
De la Romanii și Perși și Greci,
De la popoare zeci de zeci,
'Nainte-mi stau perechi perechi;
Si ori și care mi-ar plăcea
Un singur semn —și-ar fi a mea.

Maî dă-mi să beu; e sticla trează,
In lună vreau să poposesc;
Cu Zâna lumei mă iubesc,
Și'n somn drăguța mă visează;
Mereu îmi bate'n geam șiret:
«Să știți să beți, să fiți poet».

DIN NOAPTEA.....

Din noaptea gândirilor mele,
Fășii de lumină puhavă
Se rump, înălțându-se 'n slavă,
Rotindu-se 'n neguri : îs stele.

Suspînul meu tremură-agită,
Frământă pădurea de gânduri ;
Și frunzele negre cad rînduri ;
Și tu ești departe, iubită.

Oh ! tremură balta ! Indoae
Și frînge pădurea furtuna,
Și norii sting stelele, luna,
Și fulgere scapără ; ploae !

Bătrânul tufan, fulgerat,
Făclie în noaptea gândirei,
Desprinse din lumea-amintirei,
Prăpăstii de sânge 'nchegat.

IN VIEREA MARE

Amant, Si clopotul ning
Vibreză în aerul de seară
Domnăscăscă seară
Irecliv și înalt și înalt se stăg
Pe creste albe — un timp de seară
Ca și în aerul de bășoară

Apasă. E'n ochii lui apă
Căpăscă buzele-l de seară
Șine cer o rugă mai îndrăgă
Cu sufletul-l său, însă
Păcășelul se'nchid încet
S'a dă în lumea ce-l strică

IN VINEREA MARE

Amurg. Si clopotele ning.
Vibrează 'n aerul de seară
Dumnezeiasca agonie
Prelungă și lungă și moî se sting.....
Pe cruce 'ntins — un trup de ceară,
Cu ochi senini de duioșie.

Apusă. E'n ochiî lui apus;
Crispate's buzele-I de sete;
Spre cer o rugă măî îndreaptă
Cu sufletu-I. Isus, Isus!
Plcoapele'I se'nchid încete.....
S'a dus în lumea ce-L așteaptă.

Florii morței trec prin aer,
In sânge soarele se stinge,
E moartea ce-a coprins pământul?
Si clopotele plâng în vaer.....
E demonul ce ne învinge?
Spre cer ne-a amuțit cuvântul.

E Christ? El este cel învins?
Din superbia Răstignirei,
Din marmura Dumnezeirei
Selò! O rază nu sa stins!

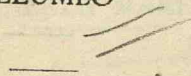
NEI UMEO

Vân pe-albăstruți dinanț
De după țesut vizitor
Îi restă domol și boar
Un deget în și parținat

Pentru în leneșă mișcare
Echilibrat pe înclini
Tot mai înalt, mai vârt, tot
Vibrant de unde marțian

Opriți stăruitor veșale
Aste de nobil și cast
Un alb tanc și prin de jal

NELUMBO

Visa pe-albastru 'ntunecat
De după trestii visătoare ;
Îl respira domol o boare,
Un deget fin și parfumat.

Petale'n leneșă mișcare
Creiaū pe lacul nemișcat,
Tot măi întins, măi vag, rotat :
Vibrări de unde muritoare.

Obrajiū sfintelor vestale,
Atât de nobile și caste...
Un alb tăcut și plin de jale.

Aşa, pe apele albastre,
Nelumbo alb plutea agale ;
Superb stăpân pe'ntinderi vaste.

111

Si rari si rar pe-al muntii tarz
Scobitii din pe muntii tarz
Daputa din pe muntii tarz
Fecundii din pe muntii tarz

Oh! muntii... -- totii vasele
Si pe muntii...
Alina din rari et din lantii
In stupa muntii muntii...

Rogozii, rariii inalti
In stupa muntii muntii
Si muntii lor muntii
Pe muntii muntii, pe muntii.

EA

Și teiul frânt pe-al morei iaz ;
Scobitul dud pe malul rupt,
Departe popu 'ntins și supt.....
Trecutul mort răsare treaz.

Oh! moara..... — roata viscolea
Și apa cascade nebună.....
Argint din râsul ei, din lună.....
In sânge soarele murea.....

Rogozul, trestia înaltă,
In svelte mlădierî șopteau,
Și sunetele lor mureau
Pe câmpul undulat, pe baltă.

În faldurî balta se cută
In faldurî verđi și străvedîr,
Și raze palide, târđîr,
Mureaŭ..... Oh, *Ea* mă va uita ?

—
AVRINT

Mă de în cîmpurile verđi
Și în salbăne păduri
Te pot să văd și în noaptea
Te pot să văd și în dimineață

Mă de pe lîngă noaptea
Căci mînași răscol de lîngă
Căci răscol mînași răscol
Pe cel care călă și pînă

În noi răscol lîngă noi
Căci răscol răscol răscol
Răscol răscol răscol
Căci răscol răscol răscol

AVENT

Mă du în crângurile verzi
Și în salbatice păduri ;
Tu știi să cânti și să mă furi,
Tu știi să plângi și să desmerdi.

Mă du pe lacu 'nvolburat,
Sub ninsul razelor de lună ;
Din cântecele mele 'nstrună
Pe cel mai cald și însetat.

Dă-mi cerurile fără nori
Din lumea visurilor tale :
Neprihănitele vestale,
Grădini de taine și de flori.

Și dă-mi iubirea mea d'intăi,
Or du-mă 'n haosul de stele :
Și cântă'mi cânturile mele.
Viața visului rămâi !

E MORȚĂ EA

Un cântec nesărit și dulce
Plutesc în din alba clare ;
(Alinaștea năstăre)
Pe regiunile să te cante
Un cântec nesărit și dulce

E MOARTĂ EA

Adormi pe brațele uitărei,
Cu ochi plutind și de safir,
De cer aproape prin delir.
Scăldată 'n apele 'nserărei
Adormi pe brațele uitărei.

Un cântec nesfârșit și dulce
Plutească lin din albe clape;
(Alunecarea unei ape).
Pe veșnicie să te culce
Un cântec nesfârșit și dulce.

Cu glasul codrului rănit,
Plângând, se 'ndoaie pașii 'n mers ;
Oh ! țipă țiterile 'n vers,
Și plâng viorile-aiurit,
Cu glasul codrului rănit.

M'apasă cerul ; e pustiū
De gânduri capul și e noapte.
Sunt tângueli, ori răs și șoapte ?
Un sunet vid, profund — sicriū—
M'apasă cerul, e pustiū.

LA DESPĂRȚIRI

Co oala abăncă lăpășelul
De lacrimă, lăpășel
Te arde dintr-unul meu dă
O lăpășel lăpășel

Mă dăc și 'n urină mea tărâșel
Lăpășel lăpășel
Ola tărâșel dăcșelul lăpășel
Vor mai veni cu lăpășel

Pe oala dăcșel lăpășel
Și m'oi ține lăpășel
O țipășel călășel lăpășel
Și o țipășel lăpășel

LA DESPĂRȚIRE

Cu ochi adânci, împerdelați
De lacrimi, iubită,
Tu zarea drumului meu bați
Cu inima rănită.

Mă duc și 'n urma mea rămân
Pustiți atâtea toate.....
Oh, spasmul dragostei păgân.....
Voți mai veni eu? — Poate.

Pe ochii dulci te-am sărutat,
Și m'ai privit cuminte.
O vorbă caldă-ași fi 'ngânat
Și-o tot catam în minte.

Și Lili ce cuminte stă,
Streină, mititica,
«Maî știî, ea poate te-o uita ?..
Și ne coprinsse frica.

Și m'am simțit de-odat strein,
Și am plecat, iubită,
Atât de frânt, de vag, de chin,
Cu inima sfârșită !

—

—

Și cum s'ar fi simțit
Că-ți trântea sânge se mișcă
De m'înșel și deșert,
Și schimba în tufă și bășchiar
Și cum s'ar fi simțit
Că-ți trântea sânge se mișcă
De m'înșel și deșert,
Și schimba în tufă și bășchiar
Și cum s'ar fi simțit
Că-ți trântea sânge se mișcă
De m'înșel și deșert,
Și schimba în tufă și bășchiar

O NOAPTE

Nici lacrimile nu'mi desmerd
Obrajii vestejiți și stinși,
Și ochii mei de boală-aprinși
Se scrijelesc în cap, se perd.

Insângeratele'mi imagini
Cu-al tâmpelii svăcnet se măresc
De mă'năbûșă și descresc,
Se schimbă 'n turle și paragini.

Și mânele înfrigate,
Imi dau fiori și sguđuiri
De trup atinse, răsuciri
De nervi întinși prin cap, prin spate.

Sunt singur *că* în noaptea-aceasta,
Un caer smuls 'mi-e bietul creer.
Aud cum țârie un greer,
Il simt cum sgârie în țestă..

CASTELUL

Sub candelabre colosale
Cu parfumate luminări,
În multe nopți, în câte serii,
Orgii croit-ău morței cale.

Ca și cum fie-care clipă
N'ar fi un pas în spre mormînt,
Și-ar fi nevoe de avînt,
De-a forțelor risipă.

De câte ori, al scării plimb
N'a susținut vre-un palid prinț
Cădând aprópe fără simț,
Și-a fost mánjit în schimb.

În preajma vechiului castel,
Pădurî de brađi se scrijeleau
Adânc în stânci se clătinau,
Sub raze de oțel.

Prin geamurile 'mpestrițate
Cu cavaleri trufași, imberbi,
Cu curtezane și cu cerbi.
In tremur luna de străbate.

Adesea, după cânt și vin,
Pe-un piept de marmur săltăreț,
Un prinț, al morței frânt drumet,
Cădea într'un leșin.

Orgii, când noptea'î pretutindenî,
Când norii grei văzduhul tae,
Și țipă glas de cucuvae,
Și cad în ropot grindenî.....

Dar toate s'aũ trecut cu timpul.
Al morței apăsător genunchiũ
A stins tot gârbovul mănunchiũ,
In criptă-a prefăcut Olimpul.

CURÎND... ..

Nicî o lumină să mă cheme,
Ș'a stins îndepărtatul țerm.
Pe pieptu'n svăcnet, singur dărm,
Ruini uitate și de vreme.

Un pas în ori și care parte
E surd și orb, zădărnicie,
Și suferința mă sfâșie,
În noaptea lunilor deșarte.

Și dacă luna-aceeași cale
Străbate 'ncet ca'n veci de veci,
Destramă razele ei reci
Pe codrii arși și plini de jale.

O, mult nu va mai trece încă.
In cripta ta m'or duce, tată,
S'alătur țeasta'mi sfărâmată ;
Ne-apese noaptea morței-adâncă.

BUNICA

Mă gândesc că stătu stătu stătu
Pe oștii mei pășesc ca'n vânt
Și-au căutat în timpurile
Pe frunte, marea în deșchis
O mare trecând înțeleg
O lacrimă din-a-nu căzând
Te știu pe deplin în-a extenu
Indiferențiat amar
Că-mă iubesci până în-a stătu
Mă dăruiești dragă, în-a căzând
Și-au pășesc ca'n mor pe deplin
Mă dăruiești până în-a stătu

BUNICA

Mă culci cu-atâta sfântă grije!
Și ochii mei privesc ca'n vid
Spre ostenitu'ți chip livid.
Pe frunte, mâna ta de schije

O simt trecând încetișor;
O lacrimă mi-a ars obrazul,
Te uiți perdându-te 'n extazul
Îndureratului amor.

Cât mă iubești bunică sfântă....
Mă doare dragostea'ți cerească,
Stă plânsul să mă podidească,
'Mi-e plină inima și frântă,

Sub ochiul tău blajin  i stins,
Adorm  i mă visez în lume,
Poet bogat  i cu renume.....
 i ochi- r r d, lucesc în plâns.

Rahel, Rahel, sufletul meu — ocean
învolverat, fără țărni, vagabond al gândirei,
sub doliul unei nopți tenebroase,
în văzduhul încețat, arar, luna, în rostogoliri
leneșe, prin norii de forme bizare,
— privea înghețat, adormit.

Târziu, de curând, de-asupra acestor
nopți clipiră luceferi și noaptea se scurse
în clipe în palid și vag răsărit.

Cu risipirea ceței pădurei, se conturara
în depărtări poteci tănuite.

Și iată, că însăși noaptea preschimbată
în feceoară, cu părul negru ca muiat
în păcură, cu ochii de prăpastie.

Sub scipirea ochilor plânși, oceanul
se desluși într'un lac albastru de dragoste
și de fericire.

Pe țărni visați tei înfloriți.

Atunci vagabondul gândirei, tresări ca
dintr'un somn adânc.

V'ați prins de mâni și perdutu-v'ați în
umbra unui vis, pe sub tei, în văzduhul
îmbalsamat de parfumuri.

Rahel, Rahel.....

LA MONASTIRE

Lang-ang-alang
Răsună'n gang,
Trec umbre sumbre 'n vag șirag
Vibrări de-aramă lungi, prelungi.
Se bate clopotul în dungă,
Cu surd ecoū, ca 'ntr'un cavou.
Un preot mag apare 'n prag.
Miros de os, de chiparos,
Ca 'ntr'un cavou jilav și nou,
— In nins și stins, vibrat apos.

Și toaca toacă 'n toacăt rar,
Și negre 'n negru orb răsar
Călugărițile spre schit,
Cu ochi sfioși și cuvioși,
Cu pași distrași și somnoroși,
Spre schit mocnit, încremenit.

Lang-ang-alang,
Răsună 'n gang,
Un preot mag apare 'n prag,
Trec umbre sumbre 'n vag șirag.
Și negre 'n negru orb răsar,
Și toaca toacă 'n toacăt rar.

SOREL

Știți voi povestea lui Sorel?
A fost de mult odat,
Un crai vestit, un împărat,
Cum n'o mai fi la fel.

Ăst împărat avea o fată,
Cu ochi adânci, săgetători ;
In părul ei ninsese sorî.
A fost ca nici odată...

Avea atât de dulce grai
Mieros, (bătrânii stăruesc
Cu ochi plini, când povestesc),
Ca'n nopțile de Mar

Și apele steteaū în loc,
Ba, încă spun c'ar fi 'nvęțat
Privighetoarea, la cântat
De dragoste și foc.

Feciori de regī și împărați,
— Din țeri vestite și bogate,
Din zări ce ochiul nu străbate,
Cu gândul nu străbați —

Cu hainele țesute 'n fir
Cu coifuri mândre, lucitoare,
De răsărea pe ele soare,
Cu paloșe 'n safir,

Și hainele păreaū turnate
Pe trupurile subțirele,
Și cât e cerul plin de stele
Șclipeaū în nestimate.

Pe armăsari cu piept de fier,
Cu nări de foc, cu ochi de jar,
Cum nu se mai vęd ađi nici rar,
Cu salturi pân la cer,

Veneaū cu inimile 'n ochi,
De-aī fi citit în ei ca 'n carte,
Plecaū cu ele apoi deșarte,
Și supți, ca de de-ochi.

Feceora'î întreba pe rând:
«—De unde ești, din care țară?»
Ei răspundeau 'nălțați în scară.
Cu glasul tremurând.

Iși luase seama și-împăratul,
Că vești, î-era de 'mpărăție
Plecau feceorii 'n dușmănie,
Și'n gând cu necuratul.

Erau și mulți, ce socotesci.
Era pământu'ntors pe dos. ...
Dar ea visa un Făt-Frumos
Din munții Românești.

Și într'o bună dimineață,
Pe-un roib în salturi nebunești,
In haine albe împărătesci,
Cu ochi plini de viață,

Mlădiu, ca varga de oțel,
Cu plete negre resfirate
Pe voinicesc și sdravăn spate,
La mijloc subțirel,

Stăpânul mândrilor Carpați
Doinea din fluer ciobănesc,
Duios, un cântec românesc.
Lasat din tați în tați.

Și-atât de drag 'i-a fost căduț
Feceoarei mândre de-împărat,
În cât ardea de-un sărutat,
De cum 'l'a fost veduț.

Ceș-l-alți feciori de împărați,
Cum s'au lăși în lume svon,
Trimis-au carte, drept plocon,
—Atât erau de'nveninați—

Că vin să pustiască tot,
C'au pregătit oștire multă,
Că vai de cel ce nu'i ascultă,
Și rangul nu socot.

Atunci bătrânul împărat,
Chemat-a sfatu 'mpărăției,
Să pue stavilă vijeliei,
Cum n'a mai fost vre-odat.

În fel și chipuri s'au gândit,
Și zile 'ntregi și nopți de-arândul,
Și s'au bătut mereu cu gândul,
Și iată, că'n sfârșit

Un sfetnic vechiū cel mai bătrân,
Tușind în pumnii, cu glasul rar:
«—Să erți; ași dice să-î chemi iar,
Cinstitule stăpân.

Și fiu de crai și Voevod
Să-î strângi, Măria ta, gramadă,
Din mărul de-aur, din ogradă,
Din vârful lui să ia un rod.

—Să scapi slăvita 'mpărăție.—
Aceluia ce va putea,
Din fuga calului, să'l ea,
Să'î dai Domnița de soție».

Și iar s'a dat în lume svon,
Veneau feciorii de-împărați
Pe armăsari ne'ncălecați,
Cocon după cocon.

De nechezări, de tropotiri,
De-al paloșelor luciū zang
Suna vėzduhul; după rang
Stėteaū în șiruri.

Un semn..... Fiorī de gheață trec
Prin trupul lor. aū amușit.....
Se stăpănesc, iat'aū pornit:
In șiruri se petrec.....

Isbind picioarele 'n pământ,
Sbucni 'n văzduh în salt smintit,
Umflată coama 'i-a plesnit
In șuerat de vėnt.

Și peste măr trecu, năval,
De s'a crucit bietul norod,
Și călărețul rupse-un rod,
In treacăt de pe cal.

Era mlădiu și subțirel,
Cu plete negre, albă față,
Cu ochii dulci și plini de viață
El, Făt-Frumos, Sorel.

Căci a fost scris să clocotească
De cântec falnicii carpați,
Aii noștri răsboiți fătați
Să 'nstrune cânturii, să horească.

RĂSPLATĂ

Răsboinic brav, primește'ți plata :
Un coif și'un scut, atât 'îi-e dat.
Și dacă răni te-au sângerat,
Fii gata.

Ești slab și ai și-o mână ruptă,
Și capu'ți vîjje perdut,
Dar ai un coif și ai un scut
La luptă!

Tu nu cunoști sărutul mumei,
In calea ta nu s'abātu
Un zîmbet cald ; căci ai fost tu
Al lunei.

Chiar beat, tu n'ai știut ce'i cântul,
Al tēju, tu n'ai fost nici odată ;
Curaj! — Ia'ți singura răsplată :
Mormîntul.

UMBRE

Sub ramurile ce se 'nclină,
Sunt tănuitele poteci,
Mă bat în față vânturi reci.
O umbră ștearsă de lumină

'Mî-arată drumul către lac,
Și după crânguri sbuciumate,
In care vântul umed bate,
Bordeiul tău, ursuz, sărac.

În cute lacul se înșiră,
In geamul tău agonisează,
O rază care priveghează,
Speranțe ce muriră.

Un dud secat și gârbovit,
Cu brațele înțepenite,
Sub cerurile înegrite,
Se pleacă greu, sffrșit.

Nicî căinele nu-mi sare 'n cale.
Și poarta șade într'o țâțână,
Mormânt pustiū. Din spre fântână
Un cerșetor doar vine-agale.

LIBRI

O mărțurie de mărțurie
Mă pot în țara
Mă pot în țara
Mă pot în țara

Mă pot în țara
Mă pot în țara
Mă pot în țara
Mă pot în țara

Mă pot în țara
Mă pot în țara
Mă pot în țara
Mă pot în țara

PRIN CODRU

Nu, nu te duce, te îndură,
Acum mormintele 's pustii,
Pădurea'î plină de staffi,
Și inima 'ți-o fură.

Tu n'auđi sunetul uscat
Al deșiratelor ciolane?
Priviri avide și dușmane
Nu veđi și nu te-aű spăimântat ?

Pe brațul těj voesci să duci,
Tătucă, mort copilul těj ?
Poți tu să fii atât de rău ?
Nu veđi venind nălucă ?

Ei vin ! Trosnesc vînjoase ramuri
Sub pașii lor ; cu ochii sticloși,
Sunt goi de minte și fioroși
Și prinși în negre flămuri.

Nici apa nu'și găsește locul,
Iși bate malurile 'n van,
Dar tu 'nainte mergi, tiran,
Și orb ca nenorocul !

Te-or prinde tată, că sunt meșteri,
Zadarnic bați cu pumni 'n cal,
Ei vin ca valul după val,
I-auți cum hohotesc în peșteri ?

Ei carne vor ; în chip de fiară,
Strigoii ne gonesc din urmă,
Urlând sîlbateci, vin în turmă ;
Nainte nici o zare.

Oh ! ochii lor cum mă străbat,
Cum sfîșie văduhul rece
Urlatul lor ! Părau'mi trece
De brâu... Brav cal, tu ne-ai scăpat !

UNUI LAC.

O să-mă fie dor de tine
Lacule cu ape verzi.
Oră și cât mi-ar fi de bine
Tu putea-vei să mă perzi.

Că-mă ești drag! și uite plânsul,
Când mă-o spun că te iubesc,
Imă inundă cald tot stînsul
Ochilor ce s'adăncesc.

Te-am vădut cu fund de ceruri
Dragule'ndumneșeit,
Cu-ale stelelor misteruri
Și cu luna'npodobit.

Ah, pe țermul verde'n pace,
Arbori albi, ca omătași,
Ce de vânt-copil le place,
Blând să fie sărutași.

Lebedele fericite
Trec senine, maestos,
Doamne, unde'i liniștite
Ale recelu'i frumos.

In mijlocul capitalei
Mi-ai dat mie în secret,
Fără cultul osanalei,
O cunună de poet.

CÂNTEC LUNEI

Șuvoae negre se 'necaă
În râpe larg cascade,
Și neguri dese cascadaă
Pe sumbrele palate.

Și greu zăcea 'n întunecimă,
În nopțile cât anul,
Ca asvârlit în adâncimă,
Pământul trist, sërmanul.

Și peșterile hohoteaă
De suflète durute,
Și codri 'n floarea lor mureaă
Si floră necunoscute.

Ear peste-acest coprins păgân
In noapte scufundat,
Săllatec Domn, era stăpân,
Stăpân, Negru 'mpărat.

Și cu acest ținut, la fel
Era ființa'î toată,
Și'n ochi' lui era oțel
Să sfărmi o'ntreagă gloată.

Și doar când zorele veneau
Să 'nbune ear dezastru,
Râdea 'mpăratul, toți râdea.
Dicându'î crai albastru.

Atuncî nenuferii ca'n Mai
Râdea cu față'n soare,
Ea, fiica regelui, pe splai
Mergera ca 'n sărbătoare.

Și soarelu' când se vedea
In lumea toată, geana,
Pe luntre apelor plutea,
Și toți i-au dis, Liana.

Și erau cântec și splendori
In timpurile acele,
Sub ale soarelu' ninsori,
Dar lună nu, nici stele.

Dar a fost dat să ne 'ntălnim
Pe infinit de ape,
Să o 'ndrăgesc, să ne iubim,
Și visul să ne 'ngroape.

Mânia regelui ne-a stins
Viața 'nfund de lacuri,
Dar altă viață s'a aprins
Stăpână peste veacuri.

Chiar eu trăii de-atunci, mereu
Dar ne'nterupt; și-acumă
Sunt ear cu voi și Dumnezeu
Frumosul mi-a dat mumă.

O, nici nu bănuii acum
Cum moarta, pământeană,
Cu mine merge 'n raț, pe drum,
E luna, ea, Liana.

Din negrul nopții 'ntunecat,
Din lacuri tenebroase,
Lumină albă s'a 'ndrumat,
Spre ceruri furtunoase.

Și negurile-aū dispărut
În adâncimă de peșteri,
Și ape-albastre s'aū făcut,
Și toate-aū fost în creșteri,

Și ramuri pomii au întins
Spre ea, a lumei pază.
Așa a fost când s'a distins
Întăia lunei rază.

Dar mult a plâns Liana mea,
Iubita, alba lună,
Că'n veci de veci nu vom putea,
Să fim iar împreună.

Și așī, când rătăcesc prin văi
Orī prin albastre ape,
Imi arginteză-a mele căi
Și-o simt de mine-aproape.

Pe-atuncea însă 'n infinit
Cătat-a a mea ființă,
Și-atât de mult a rătăcit,
Că sfînta'ī suferință

A țintuit în nant de cer,
Luminī neperitoare,
Cu-adîncă vraje de mister
Și dulce chemătoare.

Ea mă privește aiurit,
Mă mîngăe eteric,
Cu păru-ī blond ca aurit,
Și curs atît de feeric.

Liană, lună, scump odor,
Ce dragă 'mi ești cât suferi ;
Cu-adâncul vag al stelelor
Răsari printre nenuferi.

Pe unde clare, tremurând
Sub calda'ți voluptate,
Eu mân gondola mea cântând
Măestrel'e'ți palate ;

Dar tu îmi lași de atâtea ori
Să'mi rătăcească gândul,
Și ochii mei adâncitori,
Și nopți întregi de-arândul.

Și earăși vii să mă privești
Cu fața-abea zărită ;
O, par'c'ar vrea să mă ghicești,
Cădut-am în ispită ?

Din noapte 'n noapte tot mai mult
Tu mă privești în față,
Poveștile să ți le-ascult
Slăvită cântăreați.

Pământul fost-a înzeit,
Primit-a mântuirea
Cu primii inși ce s'aū iubit.
Lumina e iubirea.

Ascultă lună, ruga mea
Din inimă senină,
Și de voești prefămă 'n stea.
In lacrimă lumină.

ACEEAȘI

Și când ne-am pierdut în seara
Agitatelor dorinți,
Paliți, galbeni cum e ceara,
Mai eram copii cuminiți ?

Cade ploaia'n șiruri, șiruri,
Sgomotă'n fereastra mea,
Cel mai drag din suveniruri,
Duișia, este ea.

O, tu caldă mângâere,
Vino, vino să mă certî,
Și nimic nu ți-aș mai cere,
Că eu știu că știți să erți.

Tu, cu mică, cu-atâtea glume
Spuse repede și drag,
M'ai făcea să cred anume,
C'am pășit la raț în prag

Că doar pragu'î fericirea,
Cu priveliști să te minți;
Noi sfârșitu-ne-am iubirea
Nefiind copii cuminiți.

Plouă, plouă, dar m'ă-e bine,
Mă'ncăldesc din amintiri,
Mă gândesc așa, la tine,
Mă îmbăt cu amăgiră.....

Iacă-te în haină roză
Stăveșie. Cu cât dor!
Săniț albă de tuberoză,
Ah, ce voluptos fior!

De sub poala albă de nor
Fumă parbul pe colină
Umbră verde în miază-ziară
— E voioasă și i-e rășină

Domnișoară e tăcere
Cu mormășă ce și-a perdut
Și secol și putere
Dar s-adună și priceput

EARNĂ

Earnă; soare nu mai scaldă
Verde câmp cu flori smâltat,
Fulgî ușori, culoare caldă,
Vin din cerul încruntat.

Respirarea îmi îngheață
Peste tot pământul gol,
Doarme vajnica viață
Sub curatul ernel țol.

Cer de nori și corbi ce strig.
Satul, câmpul să nu vadă
Parc'ar vrea, și în zăpadă
Coperitu-s'a de frig.

De sub puful alb de nea
Numai bradul pe coline,
Umeri verzi arată-abea
—E voinic și ȋ-e rușine.

Domnitoare e tăcerea,
Un moșneag ce și-a pierdut
Și auful și puterea,
Dar z-adânc și priceput.

TRISTĂ

Da, e dânsa ce scrisese
Tremurând scrisoarea-această ;
Frigul morței se dusese,
Lung, să'î bată la fereastră.

Peste slovile iubite,
Nu'î cuprins să mă pot plânge,
Lacrimi neprețuite,
Nici cu aur, nici cu sânge.

Plânsul e'! Cristal din lună ;
Slabă, șovăindă, tristă.
Cine-ar măi putea să'mă spună,
Că durere nu există ?

Suflete, credeam odată
Nepăsarea 'nțelepciune,
Am primit o grea răsplată,
Curgeți lacrimi nebune!

. . . . .

„Teodor, presimt sfârșitul,
Și în ultima mea oră,
Cred că tu neînblânzitul,
M'ăi privi ca pe o soră;

Vreaă ertare creștinească,
Eartă! Sufletu'mi să'și poarte
Ceru'i. Fruntea ta primească
Și sărutul unei moarte.

Știi cât te iubeam. Cuvântul
E noros, ușor, și trece.
Te-am iubit cu tot avântul
Inimei ce fi-va rece.

Și apoi ce nebunie!
Ca de-o flacără deșartă
Dusă par'că de-o beție....
Teodor mă eartă, eartă!...

Ești poet, ești bun și mare,
Aș veni să cad umilă
Înainte'ți, îndurare,
Vino dar, macar de milă*.

. . . . .

Mila ? Nu, e josnicie.
Roma 'n flacără ardând
E pe fruntea'mi în urgie.
Mi-e în inimă și gând.

Sărmănica, ce putere
Fără samăn te coboară ?
Fulg e inima'n durere,
Și mândria se omoară.

Te iubesc ! Voința dreaptă
Și puternică și vreună
Când mândria'mi se deșteaptă ;
Vrerea este ?.... Dumnezeu ?.....

Stam la patu'i să mă rog.
Ca o bine-cuvântare,
Cobora un alb polog,
Peste patu'i de uitare.

Și cu fie-care clipă,
Candela orbită, sumbră,
Aducea o neagră-aripă
Peste tot, a morței umbră.

Mi-era teamă s'o deștept.
În genunchi stăteam de pază,
Iar pe'tinsu'i brațul drept,
Candela svârlea o rază.

Palid, stinsă mănușită,
Vaî, ce bolnavă căldură.
Mica, alba porumbiță ;
Cum de moartea nu se 'ndură ?

Parc'o vĕd zîmbind spre mine,
Mlădiindu-se în mers....
Chîparoasă, drag cum vine,
Ciripind cu gingaș vîers.

Mă înșăl ? or ea plutește
Și crivatul e un nor ?....
Ah, suspină, peptu'î crește,
Plînge, cheamă : «Theodor....

Aî venit ? O vin aproape,
Cald aproape să te simt,
Teodor să nu mă 'ngroape,
Poate ? Spun'mî să mă miut»....

Vorbe ? Ce puteam să spun
Când simțeam genunchiul sorței ?
Avea 'n ochi profund, nebun,
Ca misteru-adânc al morței.

O fantomă-acum ramașă.
Straniu însă, pĕrul val
Peste albul de mireasă,
Era doliu triumfal.

De gândeam ? Eă nu știă spune.
Dar simțeam tăeos, suptil ;
Și spuneam o rugăciune,
De pe când eram copil.

Imă cerea să'ı rog viață,
Pe mormânt să'ı samă florı,
Și sêrutul eı de gheață
Și uscat, avea fiorı.

Pe când vântu stase-afară,
Luna'n geamurı se ivi,
Oamenı rēı vreșı vorbe eară ?
Ea murea gemând, muri.....

. . . . .
. . . . .
. . . . .

Salcie, copil poet,
Știă că spiretele 'n noapte
Părăsind al lor schelet,
Vă vorbesc cu triste șoapte.

Ți-a vorbit vre-o dată ea ?
Orı finindu'și privigherea,
Inălțatus'a 'ntr'o stea,
Unde n'a 'ncolțit durerea ?

Albe florī ne'ngândurate ;
Boare ce pios îngânī,
Florile înrouate
Coronatului cu spinī,

Ruga voastră mortuară,
Domnului, spre-a ne erta,
Mă înalță, mă coboară,
Doamne fie'n voea ta.....

NOAPTE ALBASTRĂ

Ear e noapte-albastră dragă,
Leneș umbre dorm pe lac,
Vino, cântecele'ți plac,
Un minut e-o veață'ntreagă.

E atât neant în zare,
Florile visează'n crâng ..
Ah ! mî-e dor, și-aș vrea să plâng,
Tu ești ? Tu ? Ori mi se pare ?

Pe aleea rînduită
Cu castaniî umbritorî,
Ne-am purtat de-atâtea orî,
Lumea noastră rătăcită.

Luna întregește firea,
Din înaltu'î strălucind,
(Nimb de aur) și gândind
Cât de sfântă e iubirea.

Iată, colb de diamante
Și de aur pe miriștî,
Nălțătoare privestî,
Lacul, salciile nante.

A rămas privighetoarea
Pe toți îngerii din raî,
Vino, s'o întrecî din graî
Tu, atot fermecătoarea.

Un cinteț, de-albaștri'î ochi
Intrebatu-m'a pe mine,
Cin' le-a dat cicoarea ? cine ?...
Ah, nu'î fie de deochi!..

IN BEȚIE

Eu sunt bețiv și ce măî sînt ?
Eu sunt poet și vinu'mî place,
Îa vino cîrciumă incoace,
Că tot poetul e un sfînt.

Vrea vîntul, vrea să mă trîntească ;
Copilelor cu ochi șireți,
Cu ochi dulci, cu ochi beți,
Lasăți voi vîntul să glumească ?

Ce crăsmă beată, ce liveți !
Crăsmare mă, să'mî dați să beu.
Cu fetele din jurul meu.
Ori poate tu nici nu le veți ?

He-ha, ce s'erutări de jar,
Paharul meu e beat deplin,
Turnați, turnați să fie plin,
Și vino brună fată ear.

Și tu, și ea, și câte vin !
Ce foc nebun e'n ochii tăi,
Și's negri fa, sunt cuib de smei,
Mai adu frate vin.

Nu vreū să mor, la ce-aș răvni,
E dreptul meu, viața mea ;
Nicī n'ō primesc, sē tot vrea ea,
Și beată moartea de-ar veni.

NOCTURNĂ

Văi, seminătatea înopțată
De-asupra imensei grădini,
Grădina de ulmi și de spini,
Cu noaptea în plete-înodată.
Mulțimea de tei și anini,
Făcea să mă uit câte-odată.

O noapte cu lună perdată,
Aleele-albite de lună,
In crânguri, cu-argint pe cunună,
Stingându-se 'n noaptea-le mută,
Nici cântec, nici șopot, nici strună,
In blândă vibraire temută.

Acolo, ast-fel te-așteptam !
Arar, printre earba înaltă,
Pe care întunericul baltă
Căduse, din ranuri în ram,
Vedeam cum un strop alb tresaltă ;
Și earăși eu singur eram.

Și peste pădurea trăsniță
Cu negru și pace, vederea
Spunea ce imensă'î vegherea,
—O rugă de orgă undită—
Și preotul mag e tăcerea,
In firea —templul— nesfârșită.

Dantela de clar și 'ntuneric,
Măestru-așternută pe jos,
Și tei cu parfumul mieros,
Și totul tăcut și misteric,
O rază din ochiul umbros
Așteaptă, și'î cald și feeric.

Dar nu vii ! Parfumul visărei,
—Beție domol plutitoare,—
Mă 'nalță, sunt lacrimi, e boare.
Rozalbe fașii plutesc zării,
Natura e larg zâmbitoare,
Și's singur pe 'ntinsul cărării.

LACULŪ BRATEȘ

Brateș, Brateș, lac inert,
Ești sub cer cu cerul una,
Luncă plată, larg deșert,
Și sein întotdeauna.

In pădurele'ti ghicite,
De pe țermi ghiciți abea,
Depărtări încenușite,
Eū visez a mă vedea..

Sunt copil să'ți cred aproape
Cerul, mintea să mi-o port
In spre tine, cald de ape,
Dar ești prea imens și mort.

Si m^e las purtat de visc,
Albatroz inconștient,
Ochi^r meⁱ sunt noptⁱ de-abise,
In finețⁱ de sentiment.

Lac-odihnă, ne desparte
Câmpⁱ, v^ezduhul cenușiu,
Dar rămâi pe veci departe,
Tu'mⁱ ești drag că ești pusti^u.

AMINTIRE

Și ne-am iubit sub instelarea
Seninătăților cerești,
O, ne-am iubit cu 'nflăcărarea
Credințelor copilărești.

Ne-am împletit un nimb de roze
Credutelor viitorimă,
Plutași în largi apoteoze
Pe apa vieței de micimă.

Trăeam sub umbrele de cetină,
De ulmă, de fagă și de gorună
Și singurî noi ni-eram prietenă.
Copii frumoși, copii nebună.

Și dac'am plâns la despărțire
Cu-atâta foc, cu-atât amar,
Era o neagră prevestire
C'am pus iluziei hotar.

O, mică, dragă Mărioară,
Cu dulci, micuțe gingășii
Maî vino, vin a doua oară,
Să plângem mult, să fim copii.

AMINTIRE

Si ne-am iubit sub inaltă
Semințălor cerești
O, ne-am iubit cu înălțarea
Credințelor copilărești
Ne-am împărțit un mînc de roze
Credințelor viromini
Plușă în largi apocore
Pe apa vieții de tînăr
Tîrziu sub umbrele de cîini
De zău de țig și de gorani
Și singuri noi în crâm pîrcim
Copii tremoși, copii decum

VAGABOND

Sunt vagabond de stradă
Culcat prin cafenele,
Prin case părăsite ;
Dar fac și serenadă
In nopțile cu stele,
De lună-argintuite.

Pe-o carte'mă pun norocul
Prânzirii, — întâmplare, —
Când cartea'î măsluită...
Aștept să'mă simt cojocul,
Gândind cu 'nfiurare
Să'ți fac un dar, iubită.

Mă rar, chiorăitoare
Flășnet'a fost să fie
Stomacului tovarăș;
De isbutea cântarea,
Doi bani... O 'mpărăție!
La cafenele earăș

Nici nu mă 'nreb de veață,
Căci eu o știu că'i bună.
E iarna grea cu neaua,
Cu frigul ei de gheață,
Cu nopți fără de lună ..
Atuncea cafeneaua.

Știu să petrec prea bine :
O săptămână chear
De chef cu noaptea șir,
Eu n'ași da de rușine
P'un biet băeat, sutar,
Chefliu și chillipir.

Așa, cu fața cruntă,
Cu mână adânc virite
In buzunări deșarte,
Privirea mea vè 'nfruntă
Ochirile urite ;
Eu sunt poet..., de-oparte!

DEPARTE

Peste lan în depărtare,
Violet și verde pal ;
Eară lanul cald tresare,
Face ape blonde'n val.

Și cărările smâltate
Cu flori albe albăstrii,
Poartă gânduri cununate,
Cu iluzii de copii.

Coama dealului voinică,
Ține codrii vechi de braț ;
Ear sglobie gârla mică
Toarce visuri de talaz.

Ah ! saltați în ciripire
Cintezi, vrăbii și florinți,
Curcubeu de fericire
E în cer... și fiți cuminiți.

DEPARTE

Face apă blândă și caldă
Fără lanț cald nesurdat
Violet și verde pal
Peste lanț în departe

Eu înțeleg de copil
Fără să știu cum
Cu lanț albastru
Și cîntec strălucitor

Totdeauna vinic
Fără să știu cum
Tine cobzi vechi de bronz
Canta de laș

MARCO

Cântă Marco, cântă dragă,
Clinchetă din mandolină,
Aiurează'n noaptea lină,
Trece luna, albă, vagă.

Adâncit în vioriul
Zărilor halucinate,
Cântă Marco, vânt nu bate,
Doarme Dunărea, pustiul.

Ah? desprinde molcom șoapte
De pe strunele iubirei,
Sue'mă drum nemărginirei,
Că viața noastră'î noapte.

Cântă pasere pribeagă,
Trubadurul altui țerm,
Cerul tot ași vrea să'l dărm
Peste noi, pe lumea'ntreagă.

Am o inimă nebună
Ah, și nu ași mai avea-o !
Cântă Marco, Marco ia-o,
Și pe-un cânt mi-o nalță'n lună.

MARKO

Cântă Marco, cântă dragă,
Trubadurul altui țerm,
Cerul tot ași vrea să'l dărm
Peste noi, pe lumea'ntreagă.

Am o inimă nebună
Ah, și nu ași mai avea-o !
Cântă Marco, Marco ia-o,
Și pe-un cânt mi-o nalță'n lună.

La viața noastră, copile
Șu' mi dărm decăzătorul
De pe stâmbul iubirii
Ah, respicade mîncăm zăpăc

IN PREAJMA ALTARULUI

Și cheamă clopotul la schit,
Maî tânguios, maî liniștit...
El mânâ pașii iuți pe drum.
Cuprinsul cărților în fum
Schimbasesc sfintele'î credinți,
Pe pământene cunoștinți.

—Zăcea o noapte pe pământ
Cu nici o șopotă de vânt.—
El dase schitului ocol
(De umbriet mult) de suflet gol.
Și'și aminti ca din senin
Că drumul ăsta era plin,
De fericire pentru el.
Emil, băetul mititel,
De mânâ cu bunica lui,
În sfânta noapte-a paștelui...

Și i-a venit așa, cu drag,
Și s'a vădut trecând de prag,
Cuminte ce privea spre-altar.
Și glasul preotului rar,
Și përu'î alb ca nins de nea,
Cuvintele ce le spunea,
Și chipul luminos al lui,
In sfânta noapte-a paștelui.

Și-a plâns, că plânsu'î drag amic,
Mângâetor ca un bunic.
A stat pitit într'o vâlcea,
Atâta cugetu'l muncea.
Și clopotul chema, chema,
Să'î rupă par'că inima.

Și tot măi vesel dăugănit;
Dar par'că-un glas cu dojenit
Al buneî lui : Emil, Emil !...
Și s'a simțit atunci umil.
Luminî mergeaū tihnit pe deal,
Măi sus, măi sus, spre ideal.

O, ce-ar fi dat să simtă crud,
De sânge jos pământul ud
De sângele'î, din răni curgând,
Să moară jertfa unui gând.
Și clopotul, el, tot chema
Ascunseî rane inima.

Să moară, da, aici ascuțit..
Cu unghiile și-a pătruns
A feței carne. Nu voea
Ca soarele ce răsărea,
Să lumineze-un hoit pustiū,
De cel ce vecinic fi-va viu.

Tălharul mort în stânga lui
Spre noaptea, noaptea paștelui..

De cel ce vecinic n-va vin
Sa lantare-nu din prazni
Cu somn de răsari
A felul carer Nu vorc
Cu unghile n-va pârta
Si moare da nu scurba

Spice noptice, noptice pârta
Tallant moor in sânge lui

AMURG

Din clape ape șopoteau,
Din care albe păsări beau,
In avântări sglobii și caste
Sub orizonturi calme, vaste;
Și ea cu përul despletit
Privind spre mine aiurit.

Și plete verđi pe ape clare
Lăsate'n molcomă uitare ;
Și vânt domol culcat prin trestii
De farmecul vederii-acestei.
Și eü cu sufletul răpus,
Ca în apus, de sfînt apus.

Fiorî de raze vibrătoare
Perdute'n nopți întristătoare,
Petale pale, ofilite,
Pe sânii moartelor iubite ;
Și ea cu buze tremurate
Chemându-mă înspre păcate.

Suspine lungi ce se destramă
Ca dintr'o boltă de aramă,
Imbrățișări ce nebunesc,
Iubiri ce nu se mai sfârșesc,
Sclipiri de ochi vicleni de șarpe,
Delir de lire și de harpe.

Sunt perindări ce triste curg
Când e'n amurg, divin amurg.

GHENARIE

Crocniind în sbor,
Dușman popor
De corbî,
Trec orbî.
Codru 'negrit
Incremenit.
Și viscol ud
Lovește crud,
Inghețător,
Biruator.
In scurt trosnit
Se frâng mocnit,
Copacii triști
De lungă restriști.
Funebru cânt
E din pământ,

Și până'n cer,
—Al morței cler—
Și corbî
Trec orbî

In încruntări
De depărtări.
Oh, corbî, trec orb,
Din inimî sorb
Speranțe noi ;
Și pomiî goi
In scurt trosnit
Se frâng mocnit.

Nemernic lași,
Slăbit în pași,
Te simți cădând
Sub nici un gând ;
Ești slab și mic
Și-ai vreamă nimic.

In suflet gol
E negru stol ;
E cenușiū,
Strâmt, larg, pustiū.

CU LUNA

Un biet copil, cerșea slăbit,
De plângător într'una,
In visul lui înlănțuit:

Ah ! luna...

N'a fost nici muma să'î dea leac
Cu părintescu'î cântec,
Nici albe flori de liliac
Nici babele'n descântec !

—O, spune tatei ce voești !
Dați sceptru și cunună,
Ce doruri ai, nepământești ?

— De lună !...

Așa, bolnav îngână el
Și ear se dă tăcerei,
Nu simte preajma lui de fel,
Și mort e mângăeri.

Și numai rar, spre asfințiet,
Când clopotele sună,
El cheamă'n visu'Y adâncit
— O, lună!...

Ear împăratul e temut.
Vestmântul lui de aur
Pătat de sânge... A pierdut
Al minților tezaur.

Și biet copilul spune'n vis,
In vraja lui, nebuna!
Că logodit e'n Paradis,
Cu luna!...

FOAIE VÈNTULUI

Biserica 'n deal tot maî clopotă,
In vale pâreul maî șopotă.
E soare 'n cer, ciocârliele
Maî cântă în trilurî câmpiile,
Și trec cu zigzagurî în sboru-le.
Cu toate viî eară tu dorule,
Si tu eșî în toate nuanșele
Coloareî, și tu faci speranșele.
Privirea ne-o mână depărtărilor,
In vag-adâncimile zărilor,
Lașî visul, florî albe să semene,
Când ceru'i de norî ca de cremene,
De ne'nduplecat ca de platină,
Și pomî din creștete clatină.

—Tu vrei ca privirea'ți s'alunece
Pe-aicea ? Pe veci să se'ntunece ?
Iubitule, eara învins'a,
Fiori din marmură stins'a,
Adâncul de ceruri a stins,
Pe noaptea de păcură-a nins,
Și crini petroși dezolatu-s'aū,
Și bobii de rodii sfârmatu-s'aū,
Și florile roșii ca sângele,
Sunt pale iubitul, plânge-le.

—

LUBIN

CUPRINS

CUPRINS

Vizitarea Muzeului
Construcții
În orașul
Căminul
Amplasament
În orașul
În zona centrală
Tramvai
Lăcaș
Mănăstire
Vizitarea orașului
De la oraș
Pe mare
Alte orașe
A orașului
Mănăstire

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
Visări de Mai	3
Toamnă	5
In urma ei	7
Copilul orb	9
Aceeași	11
In alte dăți	13
In vraja serilor târziu	15
Târziu	17
Luptă	18
Roman	20
Visător cu ochii umezi	22
De ne 'mplinit	24
Pe ruine	26
Albăstrele	27
A fost odată	30
Să'mi cânti	32
Rândunecele	34

	<u>Pag</u>
Lia	36
Și atunci	38
Pastel	40
Pastel	42
Chemare	44
Atunci, acum	45
Clopotul	47
Nici	49
Reverie	51
Bunica	53
Seranadă	55
Vise dulci	56
Un cântec	58
Visul morții	60
In van	62
Maî	64
Ea nu era	66
Amintire	68
Să știi să bei să fii poet !	70
Din noaptea....	72
In vinerea mare	74
Nelumbo	76
Ea	78
Avânt	80
E moartă ea	82
La despărțire	84
O noapte	86
Castelul	88
Curînd..	90
Bunica	92
La monastire	95

	Pag.
Sorel	97
Răsplată	103
Umbre	105
Prin codru	107
Unui lac	109
Cântec lunei	111
Aceeași	117
Earnă	119
Tristă	121
Noaptea albastră.	127
In beție.	129
Nocturnă.	131
Lacului Brateș	133
Amintire	135
Vagabond	137
Departă	139
Marco	141
In preajma altarului.	143
Amurg	146
Ghnaie	148
Cu luna	150
Foae vântului	152

VERIFICAT
2017

BIBLIOTECA
CENTRALĂ UNIVERSITĂȚII
BUCUREȘTI

VERIFICAT
2007